

ТЕЛЕГРАМА.

Васко трепна и се събуди. Въ стаята бѣше вече свѣтло. Нощта бѣ отминала, съмнало се бѣше.

Снощи, когато заспиваше, Васко се бѣ загледалъ въ прозореца: тамъ бѣше тъмно, студено, страшно. Прѣзъ нощта студътъ бѣ нарисувалъ ледени цвѣта по стѣклата. На сутринята слънцето за-

пали множество искрици по леднитѣ букети на прозореца, които блѣснаха като свѣщици по коледна елха. . . .

Когато Васко погледна на слънцето, стана му леко и весело. Първата мисълъ, която се роди въ главата му, бѣше тази, че той знае вече да чете всичкитѣ букви — и печатни и ржкописни, па знае да пише и думи.

Той си извади ржцѣтъ върху завивката и се опита да напише съ прѣстъ думата „око“.

— О-ко... прошепна той на срички: пише се съ двѣ „о“.

— Снѣгъ. . . Васко си припомни какъ се пише и добави:

— Пише се съ „ѣ“.

Той се помжчи да напише и нѣколко по-трудни думи, които никога не е писалъ. Всичко вървѣше леко.

— Студъ и ледъ — прошепна той, като гледаше замръзналитѣ стѣкла. И тѣзи думи той лесно би написалъ, ако имаше въ ржцѣтъ си моливъ и книга.

Доволень и радостень Васко стана и поиска да повика майка си, за да ѝ се похвали, но тукъ той си спомни за миналия день. Късно вечерята, когато Васко и майка му щѣха да си лѣгатъ, раздавачътъ, цѣлъ посипанъ съсъ снѣгъ, имъ донесе телеграма.